Jmenoval se Karel

Miroslav Mach

pointa

Jmenoval se Karel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Miroslav Mach

Jmenoval se Karel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jmenoval se Karel

Miroslav
Mach

2026

pointa

Text © Miroslav Mach, 2026
Ilustrace © Nikola Machová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5302-5
ISBN e-knihy 978-80-7407-878-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7407-879-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7407-877-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Odehrává se v Čechách,
v květnové Praze,
okamžik před koncem světa.

Červená větrovka

Jmenoval se Karel. Jeho pravé jméno Lerak jsem neznal a nevěděl ani to, že k nám přiletěl z planety Ardnupar vzdálené od Země několik desítek světelných let. Jak bych to také měl vědět? O tom všem neměl žádný pozemšťan ani tušení.

Karel byl strážce portů a také chodil kontrolovat líhně. Byl to člověku podobný tvor, ale svým zjevem už z dálky působil mimozemsky, přesněji spíš mimoňsky. Vypadal jako člověk – vše na jeho těle bylo tam, kde má být, vše vypadalo, jak mělo vypadat, vše fungovalo tak, jak mělo, ale bylo to příliš dokonalé – dokonale mimozemsky napodobené. V době, o které budu psát, si však lidé nevšímali jeden druhého, natož toho, co se kolem nich děje nebo kdo kolem nich zrovna prochází, takže Karla si prostě nikdo nevšímal. Oblečení, v kterém chodil celoročně – jeho červená větrovka, která plandala ve větru spolu s jeho igelitkou, a ošoupané kraťasy svítící do dálky – nikoho nezajímaly, ani nepřekvapovaly.

Začal jsem ho potkávat každé ráno cestou do práce. Každý z nás mířil za tou svou. Já si ranní procházkou městským parkem zpříjemňoval následující denní nudnou, ubíjející a beznadějnou rutinu v kanceláři

a přemítal o tom, že mi to celé přestává dávat smysl a cítil čím dál větší nespokojenost. Netušil jsem, že odpovědi na mé otázky o smyslu bytí a nebytí mějím každé ráno a že ty odpovědi nosí právě červenou větrovku. To, co se ve mně odehrává, Karel věděl, protože uměl číst myšlenky, jelikož na jeho planetě se obyvatelé dorozumívali telepaticky a řeč jako taková se používala jen zřídka. Byla to planeta ticha a klidu, tedy v dobách před tím, než ji obsadili ti, co se rozhodli podobně naložit i s naší planetou.

A proto byl Karel tady.

Nechtěl, aby Země dopadla tak, jako skončila AN571R, což je označení Organizace spojených inteligencí pro Ardnupar, po nájezdu Hadích mužů neboli „haďáků" či „hadic" jak je Ardnuparané hanlivě nazývali. Oni sami si říkali „Harnaci" nebo „Harnakové", ale nejspokojenější byli, když slyšeli, že jim obyvatelé Ardnuparu se sklopenými zraky plnými strachu říkají: „Ano, pane!"

Harnakové jsou jedni z mnoha reptiloidních ras, tedy bytostí podobných křížencům člověka a plaza, kterých jsou v celém vesmíru stovky, si jednou za čas vybrali nějakou planetu a tu obsadili, ideálně natrvalo.

Na můj dotaz, jak vypadali, Karel tehdy odpověděl: „Asi jako Jeff Bezos s nádechem do Voldemorta. Ale umí se udělat slizce hezkými. Korejské boy-bandy jsou jich plné."

Karel odletěl na poslední chvíli před obsazením své planety s necelou stovkou dalších Ardnuparanů a nechávali se vysadit na planetách po celém vesmíru, aby vytvořili síť strážců.

„Hadouna cítíš už na desítky metrů, když jsi našinec a máš výcvik, pokud ne, začneš bejt jen malinko

obezřetnej, jenže to už je dávno vobtočenej kolem tebe," říkal mi Karel po tom, co jsme se seznámili. „Umí zamlžit tvoje vnímání, a tak ani nepostřehneš, že se blíží. Rozmažou realitu a zpomalí čas. Tady na Zemi měli snadnou práci, protože lidi mají zamlženo vlastně pořád. Budiž jim ke cti, že za to nemůžou, jsou takhle programovaný už tisíce let."

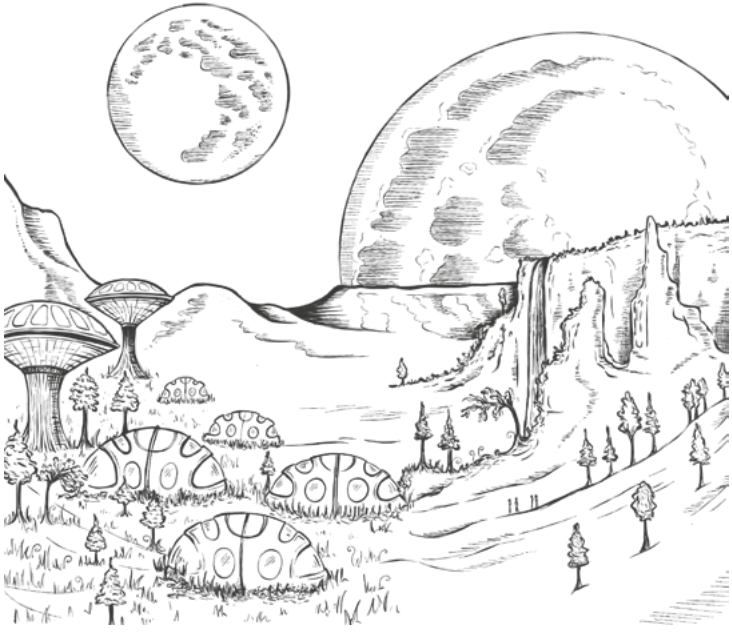
Hadí muži obsadili mírumilovnou planetu Ardnupar a zotročili si její obyvatele, tedy ty, kteří ji nestačili kvapem opustit. Ardnupar byl pro ně kromě místa, kde získávali otroky, zajímavý tím, že na jeho povrchu těžili nerosty, kovy a z jeho atmosféry destilovali plyn, který dále zužitkovávali ve svém průmyslu. Šetrní k ní byli ještě méně než lidé k Zemi – a to už ve vesmíru něco znamená, jenže na rozdíl od nás, to nebyla jejich rodná planeta, na které žili. Ale když se to tak vezme, Země také není naše rodná planeta, možná proto se k ní tak chováme.

Ptal jsem se Karla, jak došlo k tomu, že jejich planeta byla obsazena. Jak dlouhá a urputná bitva se odehrála a jak to celé probíhalo.

„Jednoho dne se na všech obrazovkách na celé planetě objevila příjemná paní, která nám řekla, že se dnešním dnem Harnakové ujímají z pozice nadřazené rasy veškeré vlády nad Ardnuparem a ať očekáváme v co nejbližší době další instrukce. Omluvila se za komplikace s tím spojené a popřála nám pěkný den. Potom běžely reklamy, pak nám pustili zprávy a zábavnou estrádu, a celé to běželo pořád dokola. Nestačili jsme se divit, jak rychle to všechno přišlo."

„Hele, a to jste si to nechali líbit? Co vlády, armády a tak?" tážu se naivně a asi zbytečně.

Na to mi Karel s klidem ve tváři pravil: „Vlády

a veřejné instituce byly první, které obyvatele uklidňovaly, ať nepropadají panice, protože je Harnaci obsadili hned na počátku. Harnacká invaze byla považována za mírovou misi a kulturní obohacení obzvlášť poté, co bylo několik protestujících ministrů sežráno obzvlášť vyvinutým hadím jedincem zvaným Gaučo.

Za pár hodin přistály lodě, bylo jich plné nebe a z nich vyšli po zuby ozbrojení třímetroví šediví hadí muži, kteří se slizce usmívali a brali vše, co se jim hodilo, žádné protesty nebrali v potaz a místo vyjednávání hned stříleli. Nejprve si vytvořili armádu, vládu, administrativu, protože byli zvyklí mít strukturu nadřízených a podřízených a bez neustálého řvaní, vydírání a šikany nebyli zvyklí žít. Začali stavět vysoké skleněné budovy plné kancelářských kójí, do kterých nahnali lidi, posadili je před počítače, razítka a stohy papírů a nutili je pracovat od rána do večera a mezi nimi se procházeli haďáci v obleku a v kravatě a hlídali, jestli se nikdo náhodou nefláká. Posílali za nimi další lidi s haldami žádostí a ti, co pracovali v administrativě, měli za úkol jim co nejvíc znepříjemňovat život. Ti nejneochotnější a nejarogantnější byli pravidelně oceňováni, odměňováni a oslavováni. Založili školy a už od malička učili naše lidi bezohlednosti, rivalitě, ale zároveň poslušnosti.

Ostatní se stali otroky v průmyslu, zemědělství a ve výrobě. Byla jim stanovena dlouhá pracovní doba a odměnou jim byly poukazy na nákup potravin po záruční lhůtě a nepotřebného zboží a každý desátý den byl volný. Ze svobodných, mírumilovných a spirituálních obyvatel udělal strach, zbraně a poukázky stádo poslušných občanů."

„A co ti, kteří neuposlechli?" položil jsem svůj

idealistický dotaz.

„To bylo podobné, jako zde na Zemi – od klasického vyhrožování: „Máš pěkný děti a manželku, viď?“, přes sérii nešťastných incidentů při sprchování po pobyt v těch sympatických zařízeních s vysokým plotem a zvýšenou ostrahou. Nevím, proč každému Hadounovi kouká z kapsy Orwellova kniha *1984*,“ uzemnil mě Karel.

„V podzemí těch vysokých budov měli líhně na ty svoje pukavce. Vozili je z daleka, v horách zřídili středisko, kam jednou za čas přiletěla jejich královna, nakladla vejce a pak zase odletěla. Oni totiž mají královnu, která jako jediná snáší vejce. Je to nejstřeženější mrcha v celém vesmíru. Žije tisíce let, a když přijde její čas, vybere si jedno vejce, ze kterého se vylíhne nová královna, ta vyroste a v den dosažení věku dospělosti zakousne tu starou a pak se to několik dní slaví jako korunovace nové královny,“ pokračoval Karel ve vyprávění. „Založili Kult Královny, každý na planetě se k ní musel modlit. Každý desátý den se konaly mše za dlouhý život královny, na jejímž konci se zpíval chvalozpěv *Stvořiteli, ochraňuj královnu*. Zavedli zábavu, u které si obyvatelé Ardnuparu směli odpočinout – smyčka řady nekonečných telenovel, vyřazovací soutěže, v nichž vítěz směl postřílet ty, co prohráli, nebo by byl sám zastřelen, nedělní hitparáda, kde se pop hvězdičky svíjely jako hadi.

Každá nastupující mladá generace byla k jejich chování víc a víc vstřícná a tolerantní, no a netrvalo dlouho a ten Harnaky nastolený režim vlastně nikomu ani moc nevadil. Ti největší a nejhlasitější odpůrci byli převezeni k sežrání samotnou královnou, takže hnutí odporu přešlo do ilegality, nebo tajně opouštěli planetu a sháněli pomoc daleko ve vesmíru. Jenže odpověď

na otázku, zda obyvatelé vskutku touží po svrhnutí nadvlády Harnaků nebyla jasná a jednoznačná, protože lidé otupěli, napojili se na jejich systém a zpohodlněli, maximálně si zareptali, stejně tak jako to máte vy tady na Zemi."

Ardnupar, planeta o něco menší než Země, obíhající kolem dvojhvězdy Santo/Matis, kterou by zvídavý pozemšťan kochající se noční oblohou našel v souhvězdí Orla, měla jeden velký kontinent obklopený mořem. Den tam trval o několik hodin déle než na Zemi, kdežto rok byl kratší než náš pozemský. Planetu obíhaly dva měsíce – Parin a Fados.

Soustavu kolem Santa tvořilo dalších osmnáct planet, čtyřicet planetek a dvaadvacet měsíců. Dalo by se říct, že to byla malá a nenápadná soustava, na které po několik miliónů let žili v klidu a míru Ardnuparané v stomiliónové populaci a svůj čas věnovali studiu, bádání, pěstování plodin, péči o přírodu, duši i o své tělo.

O existenci dalších civilizací věděli, měli navázané přátelské vztahy s dalšími humanoidními rasami ve vesmíru, se dvěma reptiloidními planetami v soustavě měli neutrální až vlažně obchodnický vztah. Jedna z těchto planet, Zaiora, byla obývána právě Harnaky, kteří vymysleli plán, že si Ardnupar podmaní. Organizace spojených inteligencí vůči tomuto aktu sice vznesla u rady Galaxie protest, ale díky štědrým darům jejím členům od Harnaků byla pouze ustanovena vyšetřovací komise, která ve svém stanovisku ostře odsoudila tuto anexi a vyjádřila svoji účast s obyvateli Ardnuparu a poté odešla na svačinu do galaktické kantýny.

„Organizace spojených inteligencí – to je něco jako vaše OSN," řekl Karel, „akorát bez těch nekonečných keců a s výsledkama. Sdružuje civilizace, který

pochopily, že vesmír je společnej projekt, ne bitevní pole. Každá galaxie má svoji federaci – třeba my v Mléčný dráze, Plejáďani, Arkturiáni, Lyřani – ale OSI to celý zastřešuje. Jsou to dohlížitelé rovnováhy, mistři energie a diplomacie. Když se někde začne hroutit časoprostor, nebo si nějaká rasa hraje na bohy, pošlou tam pár lidí, co to dají do kupy."

„Jako policajti vesmíru?" zeptal jsem se.

„Spíš jako terapeutický tým," pousmál se Karel. „Vysvětlí, proč ti všechno padá na hlavu, a naučí tě, jak si to zbytečně nekomplikovat. Prostě Organizace spojených inteligencí – OSI. Vesmírná rada starších, co hlídá, aby se všichni zúčastnění nezbláznili z vlastní moci," vysvětlil a dále pokračoval ve vyprávění o obsazení Ardnuparu.

„Ostatním planetám bylo oznámeno, že Harnakové přišli pomoci zaostalejší kultuře a nabídli svoje znalosti v technickém pokroku a kultuře. Proto těm, kteří z planety utekli a přiletěli žádat ostatní národy o pomoc, nikdo nepomohl, protože by to bylo v rozporu s radou Galaxie a OSI a bylo by to bráno jako útok na mírumilovné Harnaky."

Lerak byl jediným, dlouho plánovaným a oficiálně schváleným potomkem rodičů Maris a Statona, mladého páru – oba měli teprve něco přes sto let, sotva byli na prahu dospělosti), který se seznámil během studia v kampusu ve městě Unasir, druhém největším městě Ardnuparu – hned po Hiktaru. Staton byl etnograf soustavy Santo a Maris studovala faunu.

Lerak studoval inženýrství, po pětiletém studiu pomáhal projektovat a stavět biodomy, které byly zčásti živé. Byly začleněny do přírody, a přitom technologicky vybaveny tak, aby co nejméně škodily a co nejvíce

sloužily. Jeho technické vzdělání se mu poté, co se mu podařilo spolu s dalšími uprchnout z planety, nesmírně hodilo. Na Zemi přistál před osmdesáti lety v době, kdy se sem začala hrnout jedna vesmírná návštěva za druhou.

Karel mi to upřesnil: „Výbuch atomové bomby na konci druhé světové války rozsvítil kontrolky nejednoho bezpečnostního zařízení plavidel OSI, která vždy při bezpečnostní hlídce v tomto nudném a opuštěném koutě galaxie málem usnula nudou. Tento signál nasvědčoval tomu, že jedna z planet v galaxii Mléčné dráhy objevila kouzlo hrozby a destrukce. Nepřekvapilo ho, že tu potkal i pár Harnaků – zpravodajců, kteří už byli jako předvoj obtočeni na nejvyšších místech. Díky své transformační schopnosti byli od lidí takřka k nerozeznání."

Osudové setkání

A jak to celé začalo?

Jednoho květnového dopoledne jsem byl pověřen svým šéfem „neodkladným“ úkolem. „Vem si auto a vodvez tuhle vobálku do projekční kanceláře Envelope d´Stroy na Pangráci,“ řekl mi mile, „a mrskni sebou laskavě, čekaj tam na to jak na smilování.“ Tak jsem vzal obálku, klíče od služebního „Fanouše“ – což Škoda Felicia nejistého stáří a technického stavu, zato bez všech asistentů a bez GPS štěnice, rád jsem s ním jezdil, měl dokonce ještě přehrávač kazet!

Provoz byl na středeční dopoledne standardní, a dokonce se mi podařilo v okolí výškové budovy celkem snadno zaparkovat, tak jsem si to za chvíli štrádoval s obálkou v ruce k recepci této „chlouby“ metropole s názvem Central Power Tower. Náladu mi pozvedla pohledná dvojice recepčních. Ta, která se mi věnovala, měla moc hezký úsměv s ďolíčky, jež ještě víc podtrhávaly krásu této křehké blondýnky, ale i přes její profesionální chování z ní vyzařovala bytostná touha být někde úplně jinde. Stejně jako ze mě. A nejraději právě s ní.

Na cedulce měla napsané jméno Lenka. „Pan šéf už na vás čeká, je to výtahem do pátého patra a pak třetí

dveře vlevo.“ Škoda, že ta věta byla tak krátká, od ní bych si klidně poslechl i celé Jiráskovo *Temno* a jen se vpíjel do jejích očí a úst.

Moderní budova, moderní výtah, neosobní výtahová hudba a nevkusné předražené dekorace všude kolem.

Zaklepu na dveře a po chvíli se ozve: „Nóóó, co je?!“ Beru to jako výzvu ke vstupu a v místnosti spatřím typického tuctového šéfa se všemi klišé – arogance v chování skrývající neustálý strach o své místo, emoční plochost a bezcitnost schovávaná za hranou suverénnosti.

U tohoto šéfa jsem si však všiml, že byl – i přes svoji suverénnost – velmi neklidný z toho, co mu říkal chlapík sedící na opačném konci stolu. To bylo divné, protože zvláštní zjev tohoto človíčka – kraťasy, červená větrovka a igelitová taška v ruce, by rozhodně neměly v nikom vyvolávat pocit ohrožení. Vypadal trochu jako zanedbaný Adam Sandler a Dr. House dohromady, a tak i mluvil. Ale jeho oči planoucí jako dva rozžhavené rubíny naznačovaly něco jiného.

Bohužel jsem zaslechl jen poslední část jejich rozhovoru. „… vím, kdo ty potvory přiváží, a jestli je kreješ, tak si stejně nepomůžeš. Jednou tě k ní odvezou taky,“ řekl ten zvláštní týpek, a aniž by cokoli dodal, vstal ze židle a odešel.

„Naschle,“ řekl jsem polohlasem, abych ukázal své dobré vychování a v hlavě marně lovil, kde jsem ho už sakra viděl.

„Tak ukažte, co to pro mě máte,“ řekl šéf po chvilce, když se z rozhovoru vzpamatoval.

„To posílá pan Svoboda?“

„Hmmmm,“ řekl jsem a dal mu obálku. „Budete ode mne ještě něco potřebovat?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že je to vše," řekl šéf, a přitom zrakem přelétával obsah dokumentu vytaženého z obálky. Jeho výraz v tváři se začal opět podobal tomu, který jsem na něm před chvilkou pozoroval, když s ním mluvil onen týpek.

„Naschle," zopakoval jsem svou mantru dobrého vychování, ale upřímně jsem toho člověka už nikdy netoužil vidět, takže by bylo lepší říct „Sbohem".

Vyšel jsem z kanceláře, a jelikož se snažím si udržovat fyzičku, svižné tempo pět pater dolů neznamenalo vůbec nic. Kolem recepce jsem to vzal pomalu. Pohled na slečnu mě vrátil do příjemnějších myšlenek. Recepční Lenka zrovna vysvětlovala cestu dalšímu návštěvníkovi, ale já se loudal kolem tak, abych jí „náhodou" přišel na oči a řekl jí něžně s pohledem plným touhy a obdivu „Na shledanou", jenže když už jsem si chystal svůj výstup, přistoupil ke mně ten chlápek v červené větrovce, chytil mě za ruku a polohlasem řekl: „Pojď rychle se mnou… teda jestli chceš žít."

Nabídka, které nelze odolat.

Následoval jsem v polochůzi – poloběhu toho podivína, několikrát odbočil doleva, pak hned zase doprava, až jsme se dostali do parčíku mezi bytovky, usadil se na lavičce, obezřetně se rozhlédl kolem sebe a gestem mi naznačil, abych si k němu sedl.

„Ahoj, mladej, já sem Karel," představil se a podal mi ruku.

„Těší mě, Mirek," opětoval jsem pozdrav.

Něco na něm bylo – něco, co mě přimělo ho poslouchat a celkem mu i věřit. Choval se trochu jako ten hodný Terminátor, ale mluvil mi přímo do hlavy a něco v něm mi dodávalo pocit bezpečí.

„Co budeš dělat dalších šedesát let, máš nějaký plány?“ zeptal se Karel.

Němě jsem na něj civěl a nevěděl co říct.

„Víš, jenom že kdybych tě odtamtud takhle fofrem neodved, tak už by ti ty plány byly na prd,“ řekl upřímně. „Haďáci si šli pro šéfíka a tebe by si vzali jako bonus.“

Vyvalil jsem oči a nerozuměl zhola ničemu. „Jaký haďáci?“

Karel si mě změřil pohledem a podotkl: „Když jsem ti zařídil šedesát let, tak mi věnuj pár hodin, abych ti všechno pověděl.“ Sáhl do igelitové tašky, vytáhl placatku griotky, napil se, nabídl mi, což jsem s díky odmítl, *Kdo ví, co v tom je*?, a začal ve zkratce vyprávět výše uvedený příběh o planetě Ardnupar, Harnacích, svojí rodině, svojí cestě a svém poslání. Celé to ovšem musel obohatit o stručné dějiny Vesmíru a naší galaxie, historii naší civilizace a smyslu bytí na této planetě, protože bez filosofických traktátů by to nebyl Karel.

„Takže všechno, co víme, co se učíme, co nám je předkládáno, je lež?“ ptám se.

„Jako věž, mladej,“ odpověděl. U nás jsou haďáci, u vás nějací Archonti, někdo říká že i Anunaki, jenže teď si ti naši hadí miláčkové dělaj choutky i na vaši planetu,“ prohlásil Karel. Archonti a jejich vládce Egregor vás zatím vyčerpávají jenom energeticky. Představ si je jako takové velké neviditelné červy živící se vaší negativní energií – to je jejich potrava. Umí využít jen negativitu, kterou vyzáří lidé. Proto vás drží permanentně ve strachu, ve stresu, ve srabu, v beznaději, v závisti, zlobě, frustraci, smutku. Znáš to – zprávy, krváky, výkony vašich sportovců. Je to pro ně lahůdka – proto jste bez energie, bez životní síly, bez ducha, bez života. Všechno

odevzdáváte jim. O obětování bohům jsi určitě slyšel a hádej, jaký božstva to asi byly." Karel si přihnul z placatky a já byl z hutnosti jeho informací úplně paf.

„No ale pak je tu pár lidí, který o nich ví a brání se jim. Jsou takzvaně v obraze – ve světle. A ty Archonti i Haďáci nesnášej. Tak dělaj všechno pro to, aby veškerý světlo a všechny v něm zhasli. Proč zhasnul Michael Jackson? He? A chystají se na velkou finální sklizeň, a to by byl váš konec."

Dokončil svou přednášku, dopil placatku a tázavě se na mne zahleděl. Chvilku jsem seděl a v hlavě rozsvícený nápis „Bacha – magor!". Pak jsem se podíval na hodinky a omluvně řekl: „Promiňte, budu se muset vrátit do práce, šéf mě bude shánět."

Karel se na mě pobaveně podíval a tak trochu káravě se zeptal: „Tys mladej vůbec nic nepochopil, viď? Tvůj šéfík v tom jede taky, je součástí toho jejich upírskýho systému a tuším, že jeho dny jsou sečtený. Ale tebe je v něm škoda. Pokud teda nechceš dožít zbytek života jako bezduchej zombík. Vždyť se kolem sebe rozhlídni, co vidíš? Samej zombík – jejich duše to už dávno vzdaly a fyzickej obal to nějak doklepe do konce pročuměním do mobilu." Na konci vysvětlování už byl Karel tak trochu rozčílený.

„Co mám ale dělat?" zeptal jsem se s lehkou zoufalostí v hlase.

Karel se na mě hloubavě podíval a odpověděl: „Hele a tys chtěl vždycky dělat to, co děláš teď? Co sis přál jako kluk? Kde je tomu klukovi konec? Je ho tam v tobě ještě alespoň kousek? Nechtěls náhodou lítat? A co ty na to, když ti řeknu, že jednou budeš, a ta chvíle se nezadržitelně blíží, řídit vesmírnou loď?" ukončil Karel sérii otázek a jedno jeho obočí zůstalo významně nahoře.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Jmenoval se Karel*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.